

Κι' ἡ νέα πλάσις κι' ἡ φυλὴ
ἐμᾶς προγόνους θὰ καλῇ,
ἐμᾶς προγόνους θ' ἀχῇ...

Ἦλθε κι' ὁ τρανός Γαριβαλδινός.

Και τώρα, πατριώτη,
τραγοῦδῃς με' τόνον
ἐκείνον τὸν Ριτσιώτη
τὸν Ερυθροχιτώνων.

Ἐκεῖνος δ' οὐ πάλῃ
Ἐλευθερίας μεγάλῃ
καὶ δίκαιος ἀγών,
προσέρχεται σφριγῶν.

Κάθε παλληκαριὰ
δόξα τῆς καὶ τιμῇ
τῷ νὰ πολεμῇ
μόνο γιὰ Ἐλευθεριά.

Ἐκεῖνος ὁ Ριτσιώτης
τὸν Ερυθροχιτώνων
γίνεται στρατιώτης
ὑπὲρ Ἰδέας μόνον,
κι' ὑπὲρ ἐκείνης πάλιν τὸ ξίφος ἀναρτᾷ...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκούω κεραυνούς,
σταυροὶ τροπαιοφόροι λάμπουν 'στους οὐρανοὺς.
Ἐλευθερίας ἕμνος, ἀγγέλων μουσικῇ,
χορεύει φουστανέλα καὶ βράκα Κορητιῇ,
μαζί τ' αὐτὴν καὶ κουφάρια χορεύουνε κυρτά...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Ὅλους τοὺς εὐλογεῖ
τῆς Ἐκκλησιᾶς ἡ χάρις,
'στῆς Νηάουσας τῇ γῇ
κι' ὁ Ρήγας καββαλάρης,
καὶ κάθε σκλάβου στήθος 'στὸ διὰ βίου του σκιρτᾷ...
ἐβίβα Βασιλῆα μας, ἐβίβα λιμπερτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐν μέσῳ τόσοῦ κλύδωνος, ἐν μέσῳ τῆς ζάλης,
τί πρῶτον σήμερα νὰ πῆς καὶ τί νὰ πρωτοψάλῃς;
Χιλιμετρίζουν ἄλογα τριγύρω μας βαρβάτα...
γιὰ κύτταξ' ὅτ' Ὀλυμπο παλὰ καπετανάτα.
Μὲ τοὺς προγόνους σήμερα μιὰ δόξα μᾶς ἐνώνει,
καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸ Μάνλιχερ τὸ χαιρετᾷ μὴ λόνι.

Σὲ τέτοιο πανηγύρι
χαῖρε, καὶ μένη κοῦτρα,
καὶ κτύπα τὸ ποτήρι.

Κι' ἐκεῖ 'στὰ Γιαννιτὰ
τὸν Τουρκαλάδων μοῦτρα
γινέκανε παταξ.

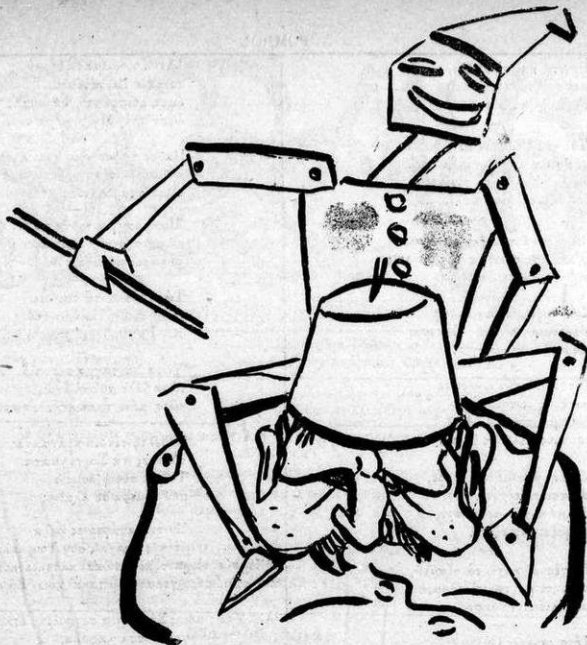
Κλαίει καμπόσοι φίλοι γιὰ τῆς Τουρκίας τὰ ράκη,
γιὰ τὰ πολλὰ τῆς κλῆς καὶ γιὰ τὰ μεγαλεῖα,

Ἦραμε καὶ τὴν Ἰμβρο, καὶ τὴν Σαμοθράκη,
Ἦραμε καὶ τὴν Θάσσο, ποῦχει καὶ μεταλλεῖα.

Ἐχει μεγάλον πλοῦτον,
εἶχε, δρὲς μπουνταλά,
καὶ μάμματα πολλὰ,
κι' ἐκ τῶν μαρμάρων τούτων
ἀγάλματα θὰ γίνουν γιὰ κάποιους κουνενέδες,
ποῦ τόσα σχεδιάζουν μέσα 'στους κερφενέδες.

Βροντοῦν σημερινοὶ
κι' ἀρχαῖοι Τουρκομάχοι,
καὶ 'στὸν Ψαρὼν τὴν ράχη
στημέν' ἡ γαλανὴ
σκεπάζει μιὰ Δόξα, ποῦ μὲ δαφνῶν κλωνάρια.
Ἐσώθηρας στεφανώνει καὶ νίκης παλληκαρία.

Μαχῶν πανηγύρι
λαοὺς ἐξεγείρει,
Σταυρὸς ὀδηγεῖ.

**Στου Σουλτάνου τὸ φέσι καθδάλα
τῆς Τουρκιάς χαιρετῶ τὴν φευγάλα.**

Κτυπάτε κτυπάτε,
καὶ δάφναις σκορπάτε
σὲ πόντο καὶ γῆ.

Καθένας ὀπλίτης,
καθένας πολίτης
ἄς σπεύδῃ σφριγῶν.

Ἡμέραις μεγάλαις
μὲ βόλῃς, μὲ μπάλαις,
μεγάλος ἀγών.

Τὴν Νίκην τεσσάρων
ἐνδόξων λαβάρων
ὁ κόσμος γεραίρει.

Σταυρὸς προχωρεῖ,
προγόνων χοροὶ
μας δίνουν τὸ χεῖρι.

Σφαγὰς ἀπειλοῦν,
τὸ πᾶν πυρπολοῦν
καὶ φεύγουν οἱ σκύλοι.

Ἵμνῶ σὲ γαλοῦς
Κανάρη δαυλοῦς
καὶ Βότση τορπίλῃ.

Ἐγόρισαν χρόνοι
τοῦ μένους τοῦ πρώτου,
τρομάρα τῆς Πόλης.

Τὰ μάτια θαμβόνοι
μὲ λάμψις μπουρλότου,
μὲ λάμψις τορπίλῃς.

Κανάρης πετᾷ,
βροντῶν χαιρετᾷ
σεμνὸ παλληκάρι.

Γαλὸς τραγουδεῖ
τῆς Ὑδρας παιδί,
τῆς Ὑδρας καμάρι.

Τορπίλῃ, μπουρλότο,
τρομάζου' στὴν κρότο
σφαγεῖς ὀρενησμένοι.

Ποῦ τάχα πλανᾷσαι;
τί κάνεις; ποῦ νᾶσαι,
Ἄρμάδα καυμένη;

Σφυρίζουνε βόλῃς
καὶ λάμπουν πυρσοί...
ὦ Πρέβεζα δόλῃς,
γιορτᾶξεις καὶ σὺ.

Τὰ χάνει, σαστίζει
φασὺ περγελάστρα...
Σταυροῦ κυματίζει
σημαία' στὰ κάστρα.

Στὴν Πρέβεζα θούρια
καὶ τόσο παιᾶνες,
γαλᾶζιαι' στὰ φρούρια,
χαράς καὶ καμπάναις.

Ὑμνεῖτε τὸν Ἄρη,
καὶρὸς τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου νὰ πῶσῃ.

Βροντᾷ καὶ τὸ Σούλι,
καὶ σχίζουσι οἱ δούλοι
τὸ Τούρκικο φέσι.

Π.—

Καὶ τῆς Σουλιώτισσας θωρῶ
μέσ' ὅτων μάχων τὴν ζάλη...
μὲ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
δὲν θὰ χορέψουν πάλι.

Βουίζουν ἄντρα καὶ σπηλαιᾶς,
καὶ ἀπὸ τῆς πρώταις τῶν φωλιαῶς
φεύγουν τὰ σκυλολόγια.

Κι' ἡ τυραννία δὲν λυσᾷ
μ' ἐκεῖνον τὸν Ἀλῆ—Πασσᾶ,
τὸν μακαρίτη μπόγια.

Κυττάζω σ' τὴν Ἀνατολὴν
σωτήρας φωτοβόλους...
ἀνάθεμά τον τὸν Ἀλῆ
καὶ τοὺς Ἀλῆδες ὄλους.

Νὰ μὴν ἀκούω πιά γαστρέ,
νὰ βασιλεύ' εἰρήνη,
νὰ μὴν κυττοῦμε μινιστρέ,
καὶ μὴτε Μουσέζη.

Νὰ πέσουν κάτω τὰ τζαμιά,
καὶ μὴτε μὲ σπαχὶ καμμιὰ
νὰ κηλιδοῦν' ἐδάφη.

Μάτε κανέναν Οὐλεμᾶς
εἰς τὴν πατοῦσα του κι' ἐμᾶς
ἀγέρωχος νὰ γράφῃ.

Νὰ λείψουν πλέον δι' αὐτά,
καὶ νὰ μὴ νοιώθῃς φρίκη
μὲ τὸ καθουκι τοῦ Σοφτᾶ,
τοῦ Χόντζα τὸ σαρίκι.

Νὰ μὴν εἶναι πιά Σουλτάνος,
καὶ νὰ λὲς ὑπερηράνας
σ' ἕνα κι' ἄλλον Τουρκαλάι:
νὰ χαθῇς, κρεμιντζελά.

Φύγε γρήγορα, γκρεμίσου...
ποῦ κι' ἡ πρώτη δύναμὶς σου;
ποῦ κι' ἡ πρώτη σου τιμὴ;
αἷμα κόσμος ἐξεμεῖ
καὶ φονιάδες βλασφημεῖ.

Οἱ δούλοι σου, σασκίνη,
σοῦκαναν τελατίνι
τὰ σηκωμέν' αὐτίξ.

Δὲν τρέμουνε ἡμπροστά σου...
σήμερα τάγματά σου
δὲν πιάνουνε φωτιά.

Δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο
κατόρθωμα μεγάλο
νὰ δείξῃς, μακελλάρη.

Μόνο φρικτὸ Προφήτη,
ποῦ σφάζει κηρύττει
ζωσιμένος μὲ χαντζάρι.

Ἀχνίζουν αἵματ' αἰματὰ θερμά
σὲ κάθε Βιλαέτι σου...
ὥρσε λοιπὸν σ' τὴν Φατομεῖ,
ὥρσε σ' τὸν Μουχαμέτ σου.

Φ.—

Παῦσε παῦσε τοὺς θυμούς σου,
κρίμα κρίμα σ' τοὺς θεσμούς σου,
κρίμα σ' τὰ Συντάγματά σου.

Ἰστέουσιν μὲ τοῦτα πάλι
νὰ κρατήσουν οἱ μεγάλοι
τὴν ἀκεραιότητά σου.

Τώρα σίρων τὰ σαρόνι,
τώρα σοῦ τὰ κάνουν σκόνη
τῶν Ραγιαδῶν οἱ πурсοί.

Τώρα Σύνταγμα σκουπίδι,
τώρα βάλε το' στὸ ζῦδι,
τώρα κάνε το τουρσί.

Τῆθελος τέτοια πράγματα;
τῆθελος τὰ Συντάγματα,
Τούρκε συφοριασμένε,
ποῦ σήμερα σὲ κλαίνε;

Σὺ τὰ κατάρφες καλὰ
μὲ τῆς σφαγῆς σου, Τουρκαλά,
κι' ἔσφαξε τὸ χαντζάρι σου καὶ κατεκρεοκόπει,
καὶ τὸ φίλους γελαστὴ μπακάληδων Εὐρώπη.

Ἄλλ' ἔμωσ μόλις Σύνταγμα περιχαρῆς ἐσκάρωςες,
γεϊτόνισσα μαρσίλα,
μ' ἐκεῖνο τὰ κακάρωςες
κι' ἐτίναξες τὰ κῶλα.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος σ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ χάλι
καὶ σοῦ τρώει τὸ κεφάλι.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος τῶν ἀγρίων Νεοτούρκων
ἔριξε καὶ σέ, φεσοῦ,
ἀλλὰ κι' ἄλλους μετὰ σοῦ,
μέσκα σὲ πηγάδια δοῦρκων.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος
ἦτανε γὰρ σένα θρήνος,
κι' ἔγινε μ' αὐτὸν φορῆμι.

Κι' οἱ προστάται σου σὲ κλαίνε,
καὶ σ' τοὺς Νεοτούρκους λένε:
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Π.—

Οἱ Νεοτούρκοι σ' ἔκαναν σκύλα,
νᾶχρ' τώρα μεγάλη σκασίλα,
κι' ἂν ἔμψον τῶν ἀπόνεσάν πτώμα,
ὄνειρευόνται νίκας ἀκόμα.

Βλέπουν μάττα φυλῆς μαρᾶς
βολωμένο τὸ δόλιο φεγγάρι,
καὶ σ' τοὺς δρόμους κυλιέται ντουρᾶς
καὶ Χανοῦμ φερετζές καὶ σαλδάρ.

Πᾶνε πᾶνε τὰ πρὶν καθεστῶτα,
τοῦ Σερκᾶτ ἡ περίλυπη μούρη
βλέπει στάκτ' τὰ κλέη τὰ πρῶτα,
κι' ὀλοένα τὸ κόβει κουμποῦρι.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ σὲ σπαθίζουν
καὶ σὲ στέλλουν νὰ πᾶς σ' τὸ Χαλέπι,
καὶ σ' τὴν κόκκινη φέσκα καθίζουν,
καὶ τῆς κάνουν αὐτὸ ποῦ τῆς πρέπει.